ధర్మాసనం

అది భాగీరథీ తీర ప్రాంతం!

సంధ్యాసమయం!

ఆకాశంనుండి నీలివర్ణం అశ్వత్థ, వటవృక్షాల సఘన శాఖలనుంచి కిందకు జారుతోన్నది. ఆ వృక్షాలు ఎంతో కాలంగా అక్కడ జరుగుతున్న పాప పుణ్యాలను గమనిస్తున్న మౌన సాక్షుల్లా వున్నాయి. ఆ వృక్షాలతోపాటు పూల మొక్కలూ, కూరగాయల మొక్కలూ చూస్తే వాటిని ఎంతో శ్రద్ధగా పెంచుతున్నట్టు తెలిసిపోతుంది.

పదిదాకా రెల్లుతో కప్పిన కుటీరాలు ఉన్నాయి. ప్రతి కుటీరంమీదా పూలతీగలు అల్లుకొని ఉండటం విశేషం. ఆ కుటీరాల మధ్య ప్రత్యేక శ్రద్ధలో కట్టబడిన పెద్ద కుటీరం ఉన్నది. అందులోనే భైరవానంద స్వాముల నివాసం. ఆ పక్కనే ఉన్న కుటీరం ఆ ఆశ్రమ వాసుల ఆలనా పాలనా చూసే గౌతమి నివాసం.

ప్రార్థన సమయం అయింది. కుటీరాలనుంచి కాషాయ వస్త్రధారులైన ఆశ్రమ వాసులు ఒక్కొక్కరే వచ్చి, అక్కడ ఉన్న ఉన్నత ఆసనం ఎదురుగా కూర్చుంటున్నారు. వాతావరణం నిశ్శబ్దంగా, చెట్టు ఆకు రాలినా విన్పించేలా ప్రశాంతంగా ఉన్నది. పాతికమంది పురుషులూ, ఓ పదిమంది యువతులూ అప్పటికే వచ్చి కూర్చున్నారు. యువతులంతా ఒకవైపుగా, యువకులకు ఎదురుగా కూర్చున్నారు. మధ్య వయస్కులు ఆసనానికి ఎదురుగా కూర్చున్నారు. అందులో చాలామంది కళ్ళుమూసుకొని కూర్చున్నారు. అన్ని భాషలవాళ్ళూ ఉన్నారు! నలుగురైదుగురు అమెరికన్సుకూడా ఉన్నారు. అందరూ స్వామివారి రాకకు ఎదురు చూస్తున్నారు.

ఎదురుగా ఉన్న పెద్ద కుటీరం తాలూకు, వట్టివేళ్ళతో తయారు చెయ్యబడిన తలుపు తెరుచుకొన్నది. అందరూ లేచి నిల్చుని రెండు చేతులనూ జోడించారు.

భైరవానందులవారు పావుకోళ్లు టకటక లయబద్ధంగా శబ్దంచేస్తూ ఉంటే చిద్విలాసంగా నవ్వుతూ ముందుకు వచ్చారు. వ్యాఘ్రచర్మం పరచివున్న ఆసనాన్ని అలంకరించారు. అందర్నీ కూర్చోమని చేతితో సైగ చేశారు. అందరూ కూర్చున్నారు. పిచ్చుక అతి నేర్పుగా కట్టుకొన్న గూడులా, ఛాతీ దిగిన గడ్డాన్ని సవరించుకొంటూ దృక్కుల్ని నలువైపులా సారించారు భైరవానందులు. ఆయన వయసు ఏభై సంవత్సరాలు. కాని ముప్ఫయ్‌కంటే ఎక్కువ ఉన్నాయంటే కొత్తవారెవరూ నమ్మరు. మిగలమగ్గిన బంగినపల్లి మామిడిపండు ఛాయ. ప్రశస్త లలాటం. విశాల నేత్రాలు. ఆ నేత్రాలలో ఏదో అద్భుత ఆకర్షణ. నియమబద్ధంగా ఆసనాలు వెయ్యడంవల్ల చక్కగా దృఢంగా

తయారైన నిలువెత్తు విగ్రహంలాంటి శరీర సౌష్టవం.

ఒక శిష్యుడు గంజాయిపొడి దట్టించి గొట్టానికి నిప్పు అంటించి స్వాములవారికి అందించాడు. మరో శిష్యుడు పక్కన నిలబడి చామరం వీస్తున్నాడు. స్వాములవారు గంజాయి దమ్ము పట్టి పొగ వదిలారు. వారి ముఖంలో అంతవరకూ వున్న ప్రశాంతత మాయమైంది. ముఖం గంభీరంగా మారింది. ఏదో ఆలోచిస్తూ మళ్ళీ గంజాయి దమ్ము పీల్చారు.

"ఇంకా ఆ గంగానమ్మ రాలేదు. ఆవిడ వస్తేగాని బోధ ప్రారంభం కాదు." ఒక యువకుడు పక్కవానితో చిన్నగా అన్నాడు.

"ఇష్! మాట్లాడకు!" రెండోవాడు మందలించాడు. ఆ మందలింపులో భయం ఇమిడివుంది.

గౌతమి నివసించే కుటీరం తడిక ముందుకు జరిగింది. గౌతమి తల వంచుకుని బయటికి వచ్చింది. ఆమె వెనకే ఓ పదిహేడు సంవత్సరాల బాలిక ఎవరో లోపలనుంచి తరుముతున్నట్టు బయటికి వచ్చింది. గౌతమి పేరు మెత్తగా ఉంటుంది. ఆమె రూపం భయంకరంగా ఉంటుంది. ఆమె మాట పెళుసుగా ఉంటుంది. ముఖం బెల్లం కొట్టిన రాయిలా బిగిసిపోయి వుంటుంది. ఆమె చూపులు గద్దచూపుల్లా ఎప్పుడూ ఆశ్రమవాసుల్లోని కుళ్ళుని వెతికి పట్టుకోవాలన్నట్టుగా ఉంటాయి. ఐదడుగుల ఏడు అంగుళాల ఎత్తూ, ఎత్తుకుతగ్గ లావూ ఆమెను చూడగానే ఆడో మగో పోల్చుకోవటం కష్టమే. మగవాడిలా గోచిపెట్టి మోకాళ్ళవరకే కట్టిన కాషాయరంగు ధోవతి-భుజాల మీదగా క్రాసులా వచ్చి నడుముకు చుట్టబడిన మరో అంగవస్త్రం-మడతలుపడి వేలాడుతున్న పొట్టమీదా, మెడమీదా, చేతి దండలకూ పులిమిన రక్తచందనం- ఇదీ ఆమె రూపం, ఆమెకు ఆ ఆశ్రమవాసులు చాటుగా పెట్టుకొన్న ముద్దుపేరు గంగానమ్మ.

గౌతమి ఆ యువతి రెక్క పట్టుకొని తీసుకొస్తున్నది. గువ్వను గండుపిల్లి నోట కరచుకొని వస్తున్నట్లుగా వుంది ఆ దృశ్యం.

ఆశ్రమవాసులందరూ బిగిసిపోయి కూర్చున్నారు. గౌతమి ఆ యువతిని స్వాములవారి పాదాలముందు పడేసింది. కీళ్ళు ఊడదీసిన బొమ్మలా స్వాములవారి పాదాలముందు కూలబడింది ఆ యువతి.

"స్వామీ! ఈ పాపిని శిక్షించండి. ఈ పవిత్రమైన ఆశ్రమ వాతావరణాన్ని కలుషితం చేసిన పాపాత్మురాలు!" గౌతమి కంఠం నగారామీద దెబ్బపడినట్టుగా మోగింది.

భైరవానందులు కళ్ళు మూసుకొన్నారు. కళ్ళు మూసుకొనే తల పంకించారు-తల పంకిస్తూనే, కళ్ళు తెరవకుండానే "ఎన్నో నెల?" నిర్లిప్తంగా పలికారు.

"నాలుగు." మళ్ళీ నగారా మోగింది.

"శివ! శివ!" అని ఓ క్షణం కాళ్ళముందు చైతన్యరహితంగా కూలబడివున్న యువతిని ఆర్ద్రంగా చూశారు స్వాములవారు.

"స్వామీ! ఇది మహాపాపం చేసింది. క్షమించరాని అపరాధం చేసింది." మీ సానుభూతికి అర్హురాలు కాదన్నట్టుగా అన్నది గౌతమి. గౌతమి కంఠం మహారణ్యంలో గాలికి వెదుళ్ళు చేస్తున్న హోరులా పలికింది.

"మేం చెబుతూనే ఉన్నాం. సామాన్య మానవుడికి మాయను జయించడం

సులభసాధ్యంకాదు. అందుకు కఠోర సాధన కావాలి. సాధనద్వారా సుఖదుఃఖాలకు అతీతంగా ఎదగాలి. అప్పుడే పశుప్రాయుడైన మానవుడు ఈ ఐహిక, తుచ్ఛ వాంఛలనుంచి విముక్తిని సాధిస్తాడు. ఈ శరీరం నవరంధ్రాలతో కూడిన ఒక తోలుతిత్తి..."

"స్వామీ! ఈ పాపాత్మురాలికి దండన విధించండి." గౌతమి మధ్యలో అందుకొన్నది.

"అవునవును! కఠిన శిక్ష విధించండి. ఈ ఆశ్రమంలో మరోసారి ఇలా జరక్కుండా..." జనంలోనుంచి కలకలం.

'శాంతించండి. ఈ పాపకార్యంలో నీ భాగస్వామి ఎవరు బాలా?' భైరవానందస్వామి యువతిని అడిగాడు.

ఆమె ఉలకలేదు. పలకలేదు.

'స్వామీ! ఇది చాలా గడుసుపిండం. వాతలు పెట్టినా చెప్పడంలేదు' అన్నది గౌతమి.

'మాకు వదిలెయ్యండి. మేం చెప్పిస్తాం!' శిష్యులు కొందరు ఉద్రేకంగా అరిచారు.

"శాంతించండి! మీరు చెప్పిస్తారు. ఏదో చెబుతుంది. నిజం చెబుతుందని నమ్మకం ఏమిటి? మీలో ఒకరి పేరు చెప్పవచ్చు. లేక నా పేరే..."

"శివ! శివ!" శిష్యగణంలో కలకలం.

ఓ పక్కగా ఉన్న వటవృక్ష ఛాయలో ఒక యువజంట నిలబడి ఉండటాన్ని ఎవరూ గమనించలేదు. ఆ యువతి భుజంమీద ఓ పసిబిడ్డ నిద్రపోతున్నది. యువకుడు రెండడుగులు ముందుకు వేశాడు. యువతి అతని చెయ్యి పట్టుకొని 'శివా! ఆగు. తొందరపడకు. పూర్తిగా చూడు. ముందు నేను వెళతాను. ఆ తర్వాతే నువ్వు రావాలి' అంటూ ఆమె అతడ్ని వారించింది.

ఆ యువతి పేరు అరుంధతి. శివరావు ఆమె భర్త. 'అయితే కూర్చుందాం' అంటూ శివరావు చెట్టు మొదట్లో కూర్చున్నాడు. అరుంధతికూడా నిద్రపోతున్న పిల్లను వళ్ళో పడుకోబెట్టుకొని కూర్చుంది.

"రంకు నేర్చిన స్త్రీ..." భైరవానందుల కంఠం ఖంగున వినిపించింది.

మరుక్షణంలో అరుంధతి గతంలోకి జారిపోయింది. తనే... అతని కాళ్ళముందున్నది తనే... ఆ మాటలు తననే అంటున్నాడు...

సరిగ్గా పదిహేను నెలల క్రితం... ఇదే ఆశ్రమంలో గౌతమి అరుంధతిని లాక్కొచ్చి స్వాములవారి పాదాలముందు పడవేసింది. అరుంధతి దెబ్బతిని లేవలేక, దగ్గరకువచ్చి తననే చూస్తున్న వేటగాడికేసి చూసిన లేడిలా స్వాములవారిని చూసింది. ఏదో కుళ్ళి కంపు కొడ్తున్న పదార్థంతో నిండివున్న భాండాన్ని ఎవరో ఎదురుగా పగలగొట్టినట్టుగా ముఖం పెట్టారు స్వాములవారు. అరుంధతి రెండు చేతులూ జోడించింది. ఆ చేతులమీద వాతలు కన్పిస్తున్నాయి.

"స్వామీ! ఇది పాపం చేసింది. ఈ పవిత్రమైన ఆశ్రమాన్ని కలుషితం చేసింది. దీనికి శిక్ష విధించండి." గౌతమి కంఠం నగారామీద దెబ్బకొట్టినట్టుగా మోగింది.

'ఎన్నో నెల?' స్వామి ప్రశ్న.

'మూడు!'

"ఎవడా పాపి? వాడినికూడా దండించాలి!" ఆశ్రమవాసులు ఉద్రేకంతో అరు

స్తున్నారు.

'శాంతించండి నాయనలారా! స్త్రీ శరీరమే ఒక పాపకూపం. అది కాముకుడికి నివాసం. ఆమె కళ్ళల్లో విషం ఉన్నది. మాదక పదార్థం ఉన్నది. స్త్రీ అమాయకుడైన పురుషుడ్ని మొదట ఆ రెండిటితోనే ఆకర్షిస్తుంది. ఆ రెంటినీ వెనక్కు నెట్టి అమృతాన్ని మాత్రమే పంచగల స్త్రీలు కూడా ఉంటారు. వారు ఆ దశకు రావడానికి ఆత్మ సాక్షాత్కారం కావాలి. సాధన కావాలి. అందుకే నేను స్త్రీలకు కూడా నా ఆశ్రమంలో స్థానం కల్పించాను. యమకూపంలాంటి వారి శరీరాలను పవిత్ర గంగా జలాలతో ప్రక్షాళనంచేసి, మాయచేత కప్పబడిన వారి ఆత్మలకు విముక్తి కలిగించాలనుకున్నాను. పేరు అరుంధతి...'

'స్వామీ!' గౌతమి కంఠంలో అసహనాన్ని గుర్తించారు స్వాములవారు.

'నిజం చెప్పు! ఎవడువాడు?' గౌతమి అరుంధతిని జుట్టు పట్టుకొన్నది. అరుంధతి నోరు విప్పలేదు.

'నాకు వదిలెయ్యండి. నేను చెప్పిస్తాను.' ఒక యువ సన్యాసి దూసుకొని వచ్చి ఉద్రేకంగా అన్నాడు.

భైరవానందులవారికి చామరంతో వీస్తున్న యువకుడి చేతినుంచి చామరం జారి క్రిందపడింది. అందరూ అతనికేసి చూశారు. అతనంటే స్వామికి ప్రత్యేకమైన అభిమానం. ఆ ఆశ్రమవాసుల్లో చాలామందికి అతనంటే ఈర్ష్య.

"వాడే పాపి! కొట్టండి! చంపండి!" కలకలం బయలుదేరింది. కొందరు అతనిమీదకు దూకారు.

స్వాములవారు అతని ముఖంలోకి లోతుగా చూశారు.

"అవును! వీడే పాపి!" నగారా మోగింది.

"గౌతమీ! తొందరపడకు. శివా! ఏమిటిది?" శివానందం వైపుకు తిరిగి అడిగారు స్వాములవారు.

శివానందం ఎవరికేసీ చూడలేదు. వంగి నేలమీద అపరాధినిలా తలవంచుకొని కూర్చుని వున్న అరుంధతి చెయ్యి పట్టుకొని లేపి నిల్చోబెట్టాడు.

'గురుదేవ్! వాడి సాహసం చూడండి!'

'ఇద్దర్నీ శిక్షించండి!' కేకలు వేస్తున్నారు ఆశ్రమవాసులు. స్త్రీ సన్యాసినులు మాత్రం కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నారు.

'అవును! నేనే పాపిని! ఆమె తప్పు లేదు. నన్ను శిక్షించండి.' శివానందం మాట పూర్తి అయినా కాకుండానే ఓ రాయి వచ్చి నుదురుకు తాకింది. నుదురు చిట్లి రక్తం కారుతోంది.

'కాదు! కాదు! నువ్వు కాదు! నువ్వు పాపం చెయ్యలేదు.' మొదటిసారిగా గొంతువిప్పి అరిచింది అరుంధతి.

'శివానందా! ఏమిటి నాయనా ఇది? నువ్వు పాపం చెయ్యవు! నాకు తెలుసు.'

'గురుదేవ్! అతనే అంగీకరిస్తున్నాడు.' గౌతమి కంఠం ఖంగుమన్నది.

'గౌతమీ! ఆగు! నువ్వు నీ గురుదేవుని జ్ఞానాన్నే శంకిస్తున్నావు.' తీవ్రంగా పలికింది భైరవానందుని కంఠం.

"అయితే అసలు పాపి ఎవరు? ఎవరో చెప్పమనండి గురుదేవ్?" శిష్యుల కేకలు.

"నాయనలారా! శాంతించండి. ఇలాంటి విషయాల్లో స్త్రీలు నిజం చెబుతారను కోవడం మీ భ్రమ. ఆమెకు మీలో ఎవరిమీదైనా కోపం ఉందనుకోండి! అతడి పేరు అంటే- మీలోని ఒకడి పేరు చెప్పొచ్చు. ఒక నిరపరాధిని దండించడం మహాపాపం! మరీ బలవంతం చేస్తే, ఈ నాగిని నా పేరుకూడా చెప్పవచ్చును."

'శివ శివా! మీ పేరు చెబుతుందా? ముక్కముక్కలుగా తరిగి పారేస్తాం!' అనేక కంఠాలు అరిచాయి ఆవేశంగా.

'ఇలాంటి విషయాల్లో పురుషుడు నామమాత్రంగానే ఉంటాడు. అపరాధం స్త్రీదే! స్త్రీని దండించాలి.'

'భైరవానందం! నీ అసలు రూపం ఈరోజు నాకు తెలిసింది. ఆ అమాయకురాలి ముఖంలోకి చూడు- సరిగ్గా చూసి చెప్పు- ఆమె పాపం చెయ్యగలదా?' శివానందం కంఠం గుడిగంటలా మోగింది.

"నోరుముయ్! గురుదేవుల్ని ఏకవచనంతో పిలుస్తావా? సర్వసంగ పరిత్యాగుల్నే నిందిస్తావా?" గౌతమి అరిచింది.

"తన్నండి! చంపండి!" మరో రాయివచ్చి శివానందం వీపుకు తగిలింది. నుదురునుంచి కారుతున్న రక్తం గుండెలమీదపడి కాషాయరంగు జుబ్బాకు కొత్త రంగును పులిమినట్లు ఆగింది.

"ఆగండి! ఎవరా రాళ్ళు విసురుతున్నది? న్యాయవిచారణ చెయ్యవలసింది మేము" అంటూ శివానందంవైపుకు తిరిగి "నాయనా శివా! ఎందుకు అంత ఉద్రేకం? ఈమె నీకు అమాయకురాలిలా కన్పిస్తున్నదా? ఆమె అంగాంగాలలో బుసలు కొడ్తున్న నాగుపాములు నీకు కన్పించడం లేదా? లేదు- నీకు కనిపించవు. ఇంకా నీ ఆత్మను రాగ మాయ కప్పేసే ఉన్నది. ఆ మాయ వల్లనే నీ కళ్ళకు సత్యం కన్పించడంలేదు" అన్నాడు గురుదేవులు.

శివానందం గురుదేవుని ముఖంలోకి చూస్తూ తిరస్కారంగా నవ్వాడు.

'ఏమే నాగినీ! ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావ్? నువ్వు కల్పించిన ఈ పాపకూపంలోకి ఎవర్ని లాగాలనే?' గురుదేవులు అరుంధతిని చూస్తూ ప్రశ్నించారు.

'గురుదేవ్! ఒక పాపితో ఇంతసేపు తమలాంటి సర్వసంగ పరిత్యాగులు చర్చించడానికి శాస్త్రాలు అంగీకరిస్తాయా?' గౌతమి శిష్యుల్ని చూస్తూ అన్నది.

'అవును స్వామీ! త్వరగా న్యాయ నిర్ణయం చెయ్యండి.' అనేక కంఠాలలో అసహనం.

'చూడు నాగినీ! నీకు మృత్యుదండన విధిస్తున్నాను.'

గౌతమి ముఖం వికసించింది.

"ఎలా? ఉరితీసా-నీళ్ళలో ముంచా-లేక అగ్నికి..." శిష్యులనుంచి అనేక ప్రశ్నల వర్షం.

'కాదు. రాళ్ళతో కొట్టి!' భైరవానందుల కంఠం నిబ్బరంగా, గంభీరంగా పలికింది.

అందరూ లేచారు. 'లేవండి, ఇంకా చూస్తున్నారేం? రాళ్లు తీసుకోండి-'

'ఆగండి!' గురుదేవుని ఆజ్ఞ. అందరూ ఆగారు. గౌతమి కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి.

"మృత్యుదండన ఈ పాపికి విధించాను. కాని ఆమె గర్భంలో ఓ ప్రాణి జీవం పోసుకుంటున్నది. ఈమెను చంపితే, మరో నిరపరాధి కూడా చస్తుంది.'

అందరూ భైరవానందుని ముఖంలోకి చూస్తూ నిలబడ్డారు.

"ఇంతకూ మమ్మల్ని ఏం చెయ్యమంటారు గురుదేవా?"

"ఆమెను హింసించకండి. ఆశ్రమం నుంచి ఈ క్షణమే వెళ్ళగొట్టండి. ఆమె నీడకూడా ఈ ఆశ్రమ దరిదాపుల్లో పడకూడదు" అనేసి గురుదేవులు లేచారు. పావుకోళ్ళు టకటకలాడిస్తూ తన కుటీరంకేసి నడిచారు. గౌతమి అతన్ని అనుసరించింది. స్వామివారికి ఏకాంత పూజకు సమయం అయిందని శిష్యులకు తెలుసు.

"ఇంకా నిల్చున్నావేం? వెళ్ళు!" అనేక కంఠాలు అరిచాయి.

ఆమె చెయ్యి పట్టుకొని శివానందం ఆశ్రమంనుంచి తీసుకెళ్తుంటే, ఆశ్రమవాసులు విస్తుబోయి చూస్తూ నిల్చున్నారు...

"అరూ! ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావ్? లే! ఆమెను మనం వెంటనే రక్షించాలి" అంటూ శివరావు లేచి నిల్చున్నాడు.

"పద! దీన్ని తీసుకో!" అంటూ పిల్లను అందించింది శివరావుకు అరుంధతి.

'పది కొరడా దెబ్బలు... ఆశ్రమ బహిష్కరణ...' భైరవానందం కంఠం విన్పించింది.

'కెవ్వు'మని ఆర్తనాదం.

"ఆగండి!" స్త్రీ కంఠం దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా మోగింది.

అందరూ తిరిగి చూశారు.

అరుంధతి గౌతమి చేతిలో కొరడా లాగేసింది.

'శివానందం!... నువ్వా? దీన్ని తీసుకొచ్చావా? గురుదేవ్!... ఈ పాపులు మళ్ళీ వచ్చారు.... ఆశ్రమంలోకి ఈ పాపులు ప్రవేశించారు.' అనేక కంఠాలు అరిచాయి. అరుంధతి వంగి స్వామి పాదాలముందు ఉన్న యువతిని లేవదీసింది.

"గురుదేవ్! ఈ పాపులు మీ ఆజ్ఞను ధిక్కరించారు.' అరిచింది గౌతమి.

'చంపండి! రాళ్ళతో కొట్టండి!'

'ఆగండి! ఏమిటి శివానందం ఇది!' భైరవానందులు అడిగారు.

'శివానందంకాదు, శివరావు' అన్నాడు శివరావు.

"చెప్పమ్మా! ఎవడా దుర్మార్గుడు? నీకు భయంలేదు. వాడెవడో నాకు తెలుసు. కానీ నీ నోటినుంచి చెప్పు! అందరికీ విన్పించేలా అరిచి అరిచి చెప్పు!" ఉద్రేకంతో ఊగిపోతూ శివరావు కొయ్యబొమ్మలా నిలబడివున్న ఆ యువతితో అన్నాడు ఉద్రేకంగా.

"శివా! నువ్వు మాట్లాడు, రామ్మా వెళ్దాం!" అంటూ ఆ యువతిని పొదివి పట్టుకొని ముందుకు నడిచింది అరుంధతి. శివరావు ఆమెను మౌనంగా అనుసరించాడు. ఆ గందరగోళం చూసి శివరావు భుజంమీద వున్న పసిబిడ్డ ఏడవసాగింది.

భైరవానందులు గద్దె దిగారు.

ముందుకు నడిచారు.

అందరూ చూస్తున్నారు.

"ఆగు అరుంధతీ!" అన్నారు గురుదేవులు...

అరుంధతి ఆగింది. అలా పిలవడం ఆమెకూ అక్కడ ఉన్న అందరికీ ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

భైరవానందులు ఒక్కసారిగా వంగి అరుంధతి పాదాలకు నమస్కరించాడు.

ఆశ్రమవాసులు చేష్టలుడిగి వృక్షాలమధ్య శిలాప్రతిమల్లా నిలబడిపోయారు.

అరుంధతి గబుక్కున వెనక్కు తగ్గింది.

'నన్ను క్షమించు శివా!' శివరావు కాళ్ళమీదకు వంగబోతున్న భైరవానందులవారిని కుడిచెయ్యి అడ్డంపెట్టి వారించాడు శివరావు.

'స్వామీ!' అని గద్గదకంఠంతో అన్నాడు శివరావు.

'ఇంకా నన్ను స్వామీ అని పిలుస్తున్నావా శివా?'

"గురుదేవా! ఏమిటిది? సర్వసంగ పరిత్యాగులు, పుణ్యమూర్తులు, పీఠాధిపతులు- మీరు ఒక వ్యభిచారిణి పాదాలకు నమస్కరించడమా? పాపుల పాదాలు తాకడమా?" గౌతమి తేరుకొని అన్నది. ఎండిపోయిన వెదురులా పలికింది ఆమె కంఠం.

'నేను పాపిని! ఆమె కాదు. ఆమె ఏ పాపం చెయ్యలేదు. ఇప్పుడు ఈ కమలకు కూడా నేనే ద్రోహం చేశాను. ఆ పాపిని నేనే! నన్ను దండించండి!' భైరవానందులు ఉద్రేకంగా మళ్ళీ మళ్ళీ అవే మాటలు ఉచ్ఛరిస్తున్నారు.

'ఏమిటలా చూస్తారు? గురుదేవులకు మతి చలించింది, లోపలకు తీసుకెళ్ళండి. నగారా మీద చాలా పెద్ద దెబ్బ పడినట్టు గౌతమి కంఠం మోగింది.

శిష్యులు ముందుకు వచ్చారు.

'ఆగండి!' అరిచారు భైరవానందులు.

'పాపం చేసింది ఎవరో ఈ నరరూప రాక్షసికికూడా తెలుసు. నేనే పాపిని! నేను వెళ్ళిపోతున్నాను. శివా! నేనూ నీతో వస్తాను.'

అరుంధతి, శివరావు కింకర్తవ్యమూఢులై నిల్చున్నారు.

'చూస్తారేం! గురుదేవులకు పిచ్చెక్కింది. ఆశ్రమ ప్రతిష్ఠ మంటలో కలవబోతున్నది. లోపలకు తీసుకెళ్ళండి.' గౌతమి అరిచింది.

ఒక్కసారిగా అనేకమంది ఆశ్రమవాసులు భైరవానందాన్ని చుట్టుముట్టారు. అతని మాటలు విన్పించుకోకుండా లోపలకు లాక్కెళ్ళారు.

అరుంధతి శివరావు ముఖంలోకి చూసింది.

'ఇంతమందిని మనం ఎదిరించలేం. పద వెళ్దాం. రామ్మా కమలా!'

కమలను తీసుకొని అరుంధతీ శివరావులు వెళ్ళిపోయారు.

✿ ✿ ✿

మూడు రోజుల తర్వాత.

"అరూ! అరూ! కమలా!" శివరావు కేకలు పెట్టాడు.

"ఏమిటి! ఏమైంది?" ఇద్దరూ వంటింట్లోనుంచి బయటికి వచ్చారు.

"ఈ వార్త చూడండి"- పేపరు అందించాడు శివరావు.

అరుంధతి పేపరు అందుకొన్నది. వార్త పైకే చదివింది.

"భాగీరథాశ్రమ ధర్మ గురువులైన భైరవానందుల వారికి మతి చలించింది. ఆయనను పిచ్చాసుపత్రిలో చేర్పించారు. ఇప్పుడు గౌతమీ మాత ఆశ్రమ పెద్దగా, ఆశ్రమ నిర్వహణ బాధ్యతను చేపట్టారు."

ముగ్గురూ మౌనంగా ఎవరి ఆలోచనల్లో వాళ్లు ఉండిపోయారు.

(జ్యోతి దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక - 1986)